

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναίρεσις.

1) Εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν τὸ ἔνδικον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἀπὸ τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀκύρωσις ἀποφάσεως κατωτέρου δικαστηρίου ὡς νομικῶς ἐσφαλμένης: Κάνω ἀναίρεσι. 2) Ἀρνήσις, ἐναντίωσις Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ.: Κάμν' ἀναίρεισιν Λιβύσσ. Φέρνει ἀναίρεσι Σύμ. Εἶναι γούλον ἀναίρεσι αὐτόθ.

ἀναιρῶ λόγ. σύνηθ. ἀνιροῦ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναιρῶ.

1) Ἀρνούμαι: Ἀναιρῶ τὴν ὑπόσχεσί μου. Ἀναιρεῖ ὅσα εἶπε. 2) Ἀνασκευάζω: Θὰ ἀναιρέσω ὅλες τοῖς συκοφαντίες.

ἀναισθησία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀναισθησία πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναισθησία.

1) Νωθρότης εἰς τὴν αἰσθησιν, ἀμβλύτης τοῦ συναισθήματος, ἀπάθεια: Ἀναισθησία ποῦ τὴν ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Χαρὰ 'ς τὴν ἀναισθησία σου, καημένε! 2) Ἀπώλεια τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων: Ὁ ἄρρωστος εἶναι σὲ ἀναισθησία.

ἀναισθητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀναισθητος πολλαχ. ἀναισθητους ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 9

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναίσθητος. Τὸ ἀναίσθητος καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 3040 (ἐκδ. WWagner σ. 327) «ἄψυχον, ἀνενέργητον, ἀναίσθητον τελείως».

1) Ὁ ἀπολέσας τὰς αἰσθήσεις του κοιν.: Χτύπησε τὸ κεφάλι του καὶ ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἀναισθητος. Ὁ γιατρός τοῦ 'κανε τὸ ποδάρι ἀναισθητο (ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸ ἀναισθησίαν δι' ἐνέσεως) κοιν. || Φρ. Ἐμεινε νεκρὸς καὶ ἀναίσθητος (ἐπὶ τελείας ἀναισθησίας) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

2) Ὁ μὴ συναισθανόμενος ἠθικῶς, ὁ μὴ συγκινούμενος κοιν.: Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ἀναισθητος, δὲ συγκινεῖται ἀπὸ τίποτα. Ἀναίσθητη γυναῖκα, ἀρνήθηκε ὁλότελα τὸ παιδί της.

ἀναισθητῶ Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. ἀναισθητῶ Κῶς κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ.

Τὸ ἀρχ. ἀναισθητῶ. Τὸ ἀναισθητῶ καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 523 (ἐκδ. WWagner σ. 257) «εἶχεν τὴν κόρην, πρόσεχε, ψυχὴ, μὴ ἀναισθητήσης».

Χάνω τὰς αἰσθήσεις μου, περιπίπτω εἰς ἀναισθησίαν ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ὅσοι μεθνοῦσιν ἐτσαδὰ ὥσπου καὶ ἀναισθητοῦσι

πὸ κλότσου καὶ πὸ μπάτσου πᾶν ὥσπου νὰ ξεμεθνοῦσι

Κῶς

***ἀναισχύντημα** τό, ἀνασχύδημα Κεφαλλ. ἀνασχύντισμα Παξ. ἀνασχύδισμα Κεφαλλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναισχύντημα = πρᾶξις ἀναίσχυντος. Τύπος ἀνασχύντημα καὶ ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselting) Δευτερον. 28,20 «τὴν κατάρα, τὸ ἀναβουβάρισμα καὶ τὸ ἀνασχύντημα».

Ἐπίπληξις: Τὸ παιδί θέλει ἀνασχύδισμα (εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὸ παιδί ἡ ἐπίπληξις, ὡς μέσον παιδαγωγήσεως). Συνών. ἀναισχυντία 2.

ἀναισχυντία ἡ, λόγ. κοιν. ἀναισχυντία ἐνιαχ. ἀνασχύδημα Κεφαλλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναισχυντία.

1) Ἐλλειψις αἰδοῦς, θρασύτης λόγ. κοιν.: Ἐχει μὴ ἀναισχυντία ποῦ δὲ λέγεται! Συνών. ἀδιάντροπία, ἀναιδεια, ξετσιπωσιά. 2) Ἐπίπληξις Κεφαλλ. Συνών. *ἀναισχύντημα.

ἀναίσχυντος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀναίσχυντος πολλαχ. ἀνάσχυντος Λεξ. Βλαστ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναίσχυντος. Τὸ ἀναίσχυντος καὶ ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselting) Δευτερον. 13,14 «παιδιὰ ἀναίσχυντὰ» καὶ 15,9 «πρᾶμα... ἀναίσχυντο».

Ὁ μὴ ἔχων αἰδῶ, ἐντροπὴν, ὁ πλήρης θρασύτητος: Ἀναίσχυντος ἄνθρωπος. Ἀναίσχυντη γυναῖκα. Συνών. ἀδιάντροπος, ἀναιδής, ἀνέντροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος, ξεσκισμένος (ιδ. ξεσκίζω), ξετσιπώτος.

ἀναισχυντῶ ἀμάρτ. ἀνασχυντῶ Λεξ. Μπρινγκ. ἀνασχυντάω Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Παξ. ἀνασχυδάω Κεφαλλ. ἀνασχυντίζω Παξ.

Τὸ ἀρχ. ἀναισχυντῶ = εἶμαι ἀναιδής καὶ μεταχειρίζομαι τινα μετ' ἀναιδεΐας. Τὸ ἀνασχυντίζω ἐκ τοῦ μεσν. ἀναισχυντίζω. Πβ. Πρόδρομ. 3,388 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «ὄξινον δότε ἀπὸ τοῦ νῦν κρασὶν τὸν Ἰλαριῶνα, ὅς ἐνι καὶ ὀλιγούτσικον νὰ μὴν ἀναισχυντίζῃ».

Ἐπιπλήττω τινὰ ἐνθ' ἀν.: Θὰ μ' ἀκούσῃ ὁ ἄντρας μου καὶ θὰ μ' ἀνασχυντήσῃ Κέρκ. Ἀνασχύδησε τὸ παιδί καὶ τὸ πῆρε τὸ παράπονο Κεφαλλ. Ἐκλαίει τὸ παιδί, γὰρ τὸ ἀνασχύδησε αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 405 (ἐκδ. Wagner σ. 17) «μὴ ἀναισχυντήσης γέροντα μηδὲ καταφρονήσης».

ἀναίτια ἐπίρρ. Κάρπ. κ. ἀ. — ΚΟῦράν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 288

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναίτιος.

Χωρὶς αἰτίαν, χωρὶς λόγον ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ὅσκέ, δῶσε μου τὴν ψυχὴ 'ς τὸν οὐρανὸν ν' ἀνέω.

— Ἀναίτια καὶ ἀνάφορμα ψυχὴ δὲν παραδίνω

(Ὅσκέ = βοσκέ, ἀνέω = ἀνέβω) Κάρπ. — Ποίημ.

Σκέψου, Θεέ μου, ὅλους αὐτοὺς ποῦ δυστυχοῦν ἀναίτια ΚΟῦράν. ἐνθ' ἀν.

ἀναίτιος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναίτιος.

1) Ὁ μὴ ὢν ἐνοχος, ὁ μὴ πταίων Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. Συνών. ἀθῆρος 1, ἀφταιγος. 2) Καινουργῆς (δηλ. ὁ μὴ ἔχων ἐλάττωμά τι, ὁ μὴ ἄξιος ψόγου) Ἡπ. Συνών. ἄγγιχτος 2, ἀγκαινίστατος 2, ἀμεταχσίριστος, ἀπιαστος, ἀφόρετος, καινούργιος. 3) Ὁ μὴ ὑποστάς φθοράν ἢ ἐλάττωσιν, ἀνελλιπής, ἄρτιος Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἄγγιαχτος 2 β, ἄγγιχτος 1 β. ἀκέραιος.

ἀνακαβάλλου ἐπίρρ. Κύπρ. ἀγκαβάλλου Καλαβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἐπίρρ. καβάλλον.

Ἐπὶ ζῶντος ἱππασίας, ἐφίππων, ἱππασί: Ἐπῆα ἀνακαβάλλον. Ἡρτεν ἀνακαβάλλον δίχως γομάριν Κύπρ. Μὴ νημέρα ὁ διάβολος ἐγιάη νὰ παίσοι μετὰ τὰ παιδιά, ἐτσεῖνα ἐπιάσαι τοαὶ τὸν ἐβάλαϊ μούμ-μονα τοαὶ τὸν πεῆσα ἀγκαβάλλου (μῖαν ἡμέραν ὁ διάβολος ἐπῆγε νὰ παίξῃ μετὰ τὰ παιδιά, ἐκεῖνα τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἐβάλαν εἰς τὰ τέσσαρα καὶ τὸν ἐπῆγαν καβάλλα. Ἐκ παραδ.) Καλαβρ.

ἀνακαβουρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκαβουρίδα Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. καβουρίδα.

Κνησμὸς τοῦ δέρματος: Ἐχω ἀνεκαβουρίδα 'ς τὸ σῶμα μου. Βρὲ ἀνεκαβουρίδα ἔχεις καὶ δὲν κάθεται ἡσυχος! Συνών. φαγούρα.

